

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 10.

Lokakuu

TOIMITTAJAT:

JOHN SUNDBERG HUUGO NYBERG

Vastaava.

Toim. sihteeri.
Johanneksentie 4.
puh. 8154.

27:s vuosik. 1922.

— Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa. — Hinta 10 mk. koko vuodelta. —

Abraham Argillander.

Eräs 200-vuotismuisto.

(Otteita johtaja E. J. Pesosen esitelmästä Turun k. m. esitelmäpäiviltä.)

Abraham Argillanderia voimme pitää kuuromykkäinopetuksen isänä, puheopetuksen keksijänä ja sen ensimmäisenä käyttäjänä Suomessa ja koko Pohjoismaissa.

Argillander — suku on vanha suomalainen suku. Sen kantaisä (esi-isä) oli *Esko Kauhanen*, joka tuli kirkkoherraksi Kuopioon noin v. 1549. Tässä Kauhasten suvussa oli monta pappia, jotka asuivat ja toimivat, niin kuin koko muu sukukin Savossa, Kuopion ja Leppävirran tienoilla. Eräs Kauhanen omisti m.m. *Savisaaren* kartanon Kuopion lähellä ja muutti nimensä *Argillanderiksi* (argilla = savi). Kuopion rovasti Henrik Argillanderin poika oli *Abraham Argillander*. Hän syntyi syyskuun 25 p:nä v. 1722. Ensin oii Abrahamilla 2 ylioppilasta kotiopettajana. Myöhemmin vietiin hänet kouluun, ensin Lappeenrantaan, sitten Porvoon lyseoon. Ylioppilaaksi tuli hän Turussa v. 1740. Turun yliopistossa luki hän laskentoa, luonnontiedettä ja lääketiedettä. V. 1747 muutti hän Ruotsiin jatkamaan lukuaan Upsalan yliopistossa. Siellä oli hän m.m. kuuluisan kasvientutkijan Linnén oppilaana. Hänestä tuli Linnén hyvä ystävä ja lähetti hän myöhemmin Suomesta Linnelle harvinaisia kasveja ja kukkia, joita Ruotsissa ei kasvanut.

Argillander palasi Ruotsista takaisin Suomeen ja määrättiin hänet täällä *salpietarikeitosten tarkastajaksi* v. 1750. Se oli hänen virkansa. (Salpietari on eräänlaista ainetta, jolla esim. lihaa suolataan, että liha säilyisi hyvänä ja kaunisvärisenä. Siitä valmistetaan myös ruutia. Ennen oli Suomessa monta salpietaritehdasta, joissa sitä keitettiin ja valmistettiin).

Argillanderilla oli kuuromykkä sukulainen, vaimonsa veli. Tämän nimi oli *Wolfgang Helsingius*, Iisalmen rovastin poika. Poika oli 2 vuoden vanhana tullut kuuroksi sairauden johdosta. 12 vuoden vanhana rupesi Abraham Argillander opettamaan tuota poikaa. Argillander ei ollut nähnyt

ennen kuuromykkäin opetusta, sillä kuuromykkiä ei siihen aikaan vielä opetettu koko Pohjoismaissa. Itse ajatteli ja keksi Agillander opetustapansa. Yhdessä vuodessa opetti hän Wolfgang Helsingiuksen puhumaan vaikka epäselvästikin, lukemaan ja kirjoittamaan. Myöhemmin matkusti Helsingius Tukholmaan oppimaan piirustusta ja maalausta V. 1762 kirjoitti Argillander kirjan, jossa hän kertoo millä tavalla hän opetti kuuron lapsen puhumaan, lukemaan ja kirjoittamaan. Tässä kirjassa tehdään selkoa mykkyyden syistä, eri äänteiden opetuksesta ja keinoista äänen houkuttelemiseksi, muistuttaen Argillanderin menettely sängen suuressa määrässä menettelyä meidän aikanamme. Opetus näyttää olleen perin käytännöllistä kieli- ja asiallisopetusta, tapahtuen tämä milloin pellolla, milloin niityllä, metsässä tai järvellä yhdessä oppilaansa kanssa liikkeussaan. Erityisellä lämmöllä ja osanotolla puhuu hän kuuromykän ja hänen opettajansa välisestä suhteesta. Lopuksi lausuu Argillander minkälaisen kuuromykkäinopettajan pitää olla. Hänellä nimittäin tulee olla virheetön puhetapa, kärsivällinen ja iloinen luonne, ja opettaessaan on hänen aina muistettava sitä, että hänellä on edessään henkilö, joka sydämestään tahtoo oppia. Oppilaan edistys, sanoo A., tuottaa sanomatonta iloa hänen opettajalleen ja palkitsee kaiken opettajan näkemän vaivan. Kaikki vaikeudet voitetaan, jos oppilaan halua ei tukahduteta. Kiivaus ja tyytymättömyys olkoot kaukana. Samalla kun tästä Argillanderin kirjoituksesta on näin ollen hyötyä ja oppimista, tuottaa se huvia siihen tutustujalle.

Olisiko Abraham Argillander opettanut muitakin kuuromykkiä on epä tietoista. Kertomus kuitenkin mainitsee, että kerran kun Argillander matkusti «kahden» kuuromykkäoppilaansa kanssa Tukholmaan, niin Ahvenanmerellä nousi ankara myrsky, pelättiin laivan hukkuvan. Kaikki matkustavaiset lankesivat laivan kannelle polvilleen rukoilemaan, samoin tekivät kuuromykkätkin ja lukivat ääneensä oppimiaan rukouksia. Kun kuultiin kuuromykkäin

ääneen rukoilevan, niin sitä pidettiin jonakin ihmeenä. Sentähden lienee kertomus myös muistissa säilynyt.

Wolfgang Helsingiuksen opettaminen oli ensimmäinen kerta, kun sellaista tietävästi Suomessa oli tapahtunut. Sähköä ja kivennäisvesiä kuulon palauttamiseksi oli hänellekin käytetty, mutta tuloksetta.

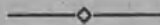
Argillanderin keksinnöllä ei kuitenkaan ollut mitään seurauksia, sillä kesti kauan, aina v. 1846 saakka ennenkuin kuuromykkäinopetus maassamme aloitettiin de l'Epén Ranskassa v. 1755 käytäntöön ottaman merkkikielen mukaan.

Abraham Argillander asui Mäntyharjun pitäjässä, jossa hän omisti Ryönän kartanon, josta taulun on maalannut Fritz Hirn-vainaja kaunistamaan Turun kuuromykkäinkoulun seinää. Samalla suvulla oli myös toinen Tyllilä-niminen kartano, ei kaukana Ryönästä. Täällä hän eli, täältä käsin hoiti virkaansa, täällä hän «avasi suunsa mykän edessä» ja niin aloitti kuuromykkäin opetuksen maassamme ja samalla koko Pohjoismaissa (Ruotsissa, Tanskassa ja Norjassa).

Verrattain vähän muistitietoja on Argillanderista meidän päiviimme säilynyt. Se muisto kuitenkin on suvussa kulkenut, että hän oli oppinut, yritteliäs, kokeileva mies. Innokas luonnontutkija kun hän oli ja usein liikkui Ruotsissa, oli hän sieltä tuonut ahventa muistuttavia kaloja ja istuttanut niitä Ryönän läheiseen lampen. Eräs nimismies G. sanoi niitä jonkun pyydyksissään saaneensakin. Niinikään hän kertoi, että Argillander piti työhuoneenaan vanhaa riittä, jossa arvattavasti teki salpietaria koskevia tutkimuksia.

Argillander oli naimisissa 2 kertaa ja oli hänellä useita lapsia. Hän kuoli Mäntyharjun Ryönässä toukokuun 27 p:nä v. 1800 ja lienee hän haudattu sukunsa yhteiseen perhehautaon Mäntyharjun hautausmaalle. Valokuvaa ei hänestä ole jäänyt.

Koska Argillanderin hauta on hoitamatta eikä siinä ole mitään muistokiveä tahi muistomerkkiä olemassa, niin ehdottaa johtaja Pesonen, että Suomen kuuromykät ja kuuromykkäinkoulujen opettajat keräisivät rahaa ja pystyttäisivät vaatimattoman hautakiven Pohjoismaitten ensimmäisen kuuromykkäinopettajan, Abr. Argillanderin haudalle.

Rakkaat Nikkarilan tytöt.

Oli kaunis heinäkuun 12 päivän aamu, kun me Anna-rouvan kanssa ajoimme Jyryllä Nikkarilan mukavissa 4 pyöräisissä Pieksämäen asemalta sinne armaaseen kotiin. Ja kun me tulimme Nikkarilan maille, istui tien vieressä 2 paimen-tyttöä, jotka vilkuttivat meidät ensimmäisinä tervetulleiksi kotiin. Ne kolme viikkoa, jotka keskuudessanne vietimme, olivat hauskoja, iloisia

viikkoja, saimme nähdä ja oppia paljon. Me viihdyimme siellä niin hyvin, kaikki ovet olivat meille auki, saimme mennä mihin tahtoimme, saimme katsoa mitä halusimme, tunsimme olevamme jäseniä teidän isossa perheessänne, tunsimme olevamme kotona. Ja olihan siellä paljon katsottavaa: nuo 100 pientä kananpoikaa, joita illalla koettitte houkutellessa pihalla olevasta lootasta toiseen lootaan viedäkseen ne yöksi vinnille lämpimään, ja Martha-rouvan huoli sinä iltana, jona pikku kananpojat vietiin kanalaan tutustumaan isompiin veljiinsä ja sisariinsa. Se kanala se oli kumminkin mielestäni hauskin paikka, siellä oli elämää, ja hauskaa oli katsella kun kanalan emäntä isoa perhettä syötteli. Ja navetta, tuo valoisa huone, luulen että lehmät siellä hyvässä hoidossanne viihtyivät, koskapa saimme siellä niin hyvää maitoa ja voita. Ja entä kauniit heinäpellot, jotka kasvoivat kauniista, pitkää heinää. Kyllä siellä heinää tuli, kun Jääskeläinen ajoi konetta, pehtori haravaa ja 19 reipasta tyttöä pani heinää seipäille. Ja ilo oli siinä, kun iso kahvipannu eräänä iltana ilmestyi niitylle, ja yhteiset makeat kahvit ja pullat siellä syötiin. Hauska oli myös kävelyretkemme järven rannalla eräänä sunnuntai-iltana, kyllä siellä isosta pannusta kahvi sukkelaan väheni ja pullat hyvältä maistuivat. Ja sitten se vihainen härkä, joka eräänä iltana katosi, mutta joka sitten piti parempana tulla yksin hyvään kotiinsa. Ja vihainen, valkoinen kukko siellä kanalassa!

Eräänä sunnuntaina olimme sitten koolla isossa, kauniissa salissanne. Puhuimme silloin kodista. Minä kerroin teille hyvästä kodista, jossa isä ja äiti pitävät hyvää huolta lapsistaan, opettavat heille ahkeruutta, hyviä tapoja ja Jumalan pelkoa. Sellainen hyvä koti on teillä nyt Nikkarilassa ja sitä kotianne ja mitä siellä olette oppineet, ette saa koskaan unohtaa. Minä luulen, että te kiitollisina tulette muistamaan Nikkarilaa niin kauvan kuin elätte. Muistatte viihtyisiä huoneita alakerassa, hauskoja makuuhuoneitanne, joissa kukat kukkivat ikkunalaudoilla, hyvää ruokaa, jota itse opitte valmistamaan. Mutta ennen kaikkea muistakaa niitä ystävällisiä neuvoja ja opetuksia, joita teille aina ystävälliset ja teidän parastanne aina ajattelevat johtajatar ja johtaja, rouva ja maisteri Harlin, teille antoivat. Paljon on heillä työtä ja vaivaa teidän tähtenne, paljon ajateltavaa teidän puolestanne, monta askelta saavat he ottaa pitääkseen talonsa siinä kauniissa järjestyksessä, jossa se nyt on. Minä huomasin siellä ollessani, että teitte työtä iloisina, teillä oli työiloa, ja sen olette varmaan Nikkarilassa oppineet. Kun ihmisillä on työiloa, tuntuu työ hänestä keveältä ja sellaista työtä Jumala runsaasti siunaa. Pysyköön samanlainen työilo teissä Nikkarilasta lähdettyännekin. Ja tiedättekö, johtajattarelle ja johtajallenne tuotatte te suurimman ilon, jos teistä tulee kunnollisia, rehellisiä ja Jumalaa rakastavia ihmisiä. Sen ilon ovat he työstään ja huolenpidostaan an-

sainneet, ja minä luulen, että te kaikki suotte sen heille täydestä sydämestänne.

Ja lopuksi, teillä on hyvä koti Nikkarilassa. Muistakaa joka aamu ja ilta kiittää Jumalaa tästä kodista, ja rukoilkaa kodillenne Nikkarilassa Jumalan runsasta siunausta.

Mikkelissä 18 p. syyskuuta 1922.

Iivari Savolainen.

Kuuromykkäin kokous Salossa.

Selonteko keskustelukokouksesta, joka pidettiin Salossa elok. 13 p:nä 1922. Saapuvilla olivat herra John Sundberg Helsingistä, opettajatar Anna Nyström Turusta, sekä 22 kuuromykkää Salosta ja sen ympäristöstä, ynnä muutamia kuulevia.

Keskustelun aiheena oli neiti N. Helsingiuksen kirjoittama »Koti», joka on julaisu eri kirjaseinä, ja on myös Kuuromykkäinlehdessä viime maaliskuun numerossa.

Allekirjoittanut sai ensiksi puheenvuoron. Se oli edellisenä iltana kirjoittamansa esitelmän lukemista, eikä se viittaamalla esitettyä ollut niin selvä, kuin olisi ollut toivottavaa. Jäljennän sen tähän kokonaisuudessaan:

»Miten saamme kodin kauniiksi ja miellyttäväksi? Tästä asiasta luin joku aika sitte pienen kirjoituksen ruotsalaisesta Hushällsbladetista. Tästä tahdon puhua niin pitkälle, kuin muistan. Kirjoituksessa valitettiin sitä, että on hyvin epämiellyttävää nähdä koteja, joissa epäjärjestys ja likaisuus vallitsevat joka sopessa. Siellä ei ole hyvää viihtyä. Sellaiset kodit ovat hyvin ikäviä ja levittävät pahennusta ympärilleen. Samalla ne ovat hyviä taudinpesiä. Niissä myöskin usein kasvaa yhteiskunnan hylkyainesta, rappeutuneita yksilöitä, joille kapakantapainen ja rentuileva elämä on ainoa huvi ja nautinto. Likainen koti ei tarjoa heille viihtymystä. He viihtyvät paremmin kodin ulkopuolella huonossa seurassa. He ovat tavallisesti tylystyttyneitä ja onnettomia. Vankilat ja vaivastalot saavat heistä asukkejaan.

Siisti ja viihtyisä koti sitävastoin on paljo hausempi. Kenellä on pienikin tupa, hänellä on myöskin palanen maata tupansa ympärillä. Ahkeroitkaa sen kaunistamisessa! Kylvääkää piha ruoholle! Istuttakaa sinne kukkia. Istuttakaa myöskin pihan keskelle koivu, joka on niin komea valkeine runkoineen, jai jalava tai joku muu kaunis puu. Tehkää puun vieren penkki, jossa iltasin työstä väsyneenä on niin miellyttävää ja rauhallista istua ja mietiskellä tai katsella kaunista iltan aurin gon laskua. Istuttakaa makuuhuoneenne akkunan alle ruusupensas! Kun aamusin vaatteet akkunan, lehahtaa sen ihana tuoksu vastaan, kuin luonnon aamutervehdyksenä ja levää huoneeseen.

Antakaa köynnöskasvien nousta pitkin seinä. Se antaa seinille eloa. Maalauttakaa seinät punasiksi ja akkunapielit valkosiksi. Punanen väri sointuu parhaiden vihreään ympäristöön.

Sisältäkään olkoon koti yhtä siisti ja viihtyisä, kuin ulkoa. Ei ole tarpeen komeat ja kalliit sisustukset. Yksinkertaiset huonekalut, vielä paremmin jos mahdollista omatekoiset, kauniissa, sopusuhteisessa järjestyksessä, sievät kotikutoiset matot lattialla, sirot kotikutoiset uutimet akkunoilla, valkeat lakanat ja kirjaeltu, kotikutonin peite sängyssä, kukkia akkunoilla, runsaasti auringonvaloa joka soppeen. Sitte hyvä järjestyks ja siisteys. Sellainen koti on hauska. Siellä viihtyy. Siellä mieli jalostuu. Ahkeruudella ja huolellisuudella sellainen koti on saavutettavissa».

Siirryn nyt toiseen asiaan: Mikä onnen kotiin tuo ja sen pysyväiseksi tekee? N. H's on siihen jo vastannut, joten minulla ei ole paljo lisättävää. Ilo työhön, osaansa tyytyväisyys, vaatimattomuus, avomielisyys, luottavaisuus, toinen toisensa auttaminen ja tukeminen, toinen toisensa ymmärtäminen ja anteeksiantavaisuus, oikea elämän käsitys, oikea ihmisyyys, sydämellisyys j. n. e., ovat kotionnen luojia ja ylläpitäjiä. Samoin hyvän ja jalostavan kirjallisuuden viljeleminen, huonojen tapojen karttaminen y. m. Uskonnollinen mieliala ja luottamus Jumalaan ovat hyviä onnen tuojia, sikäli, kuin usko ja luottamus lähtee täydellisestä sydämen antaumuksesta. Ulkokullattu tekopyhyys sitävastoin ei tarjoa mitään pysyväistä kotionnea. Viha, kauteus ja epäluulo särkevät kotionnen. Rakkaus ja anteeksiantavaisuus on kaikki voittava voima. Yksimielisyys kaikessa on rakentava ja yhteenliittävä voima.

Tämän jälkeen seurasi keskustelua. Kuten alla olevasta selostuksesta näkyy, ei kukaan ollut huomannut kajota pääasiaan: Mikä onnen kotiin tuo? Tämän kirjoittajakaan ei sitä huomannut, hänellä kun oli täysi työ seurata toisten puheita pitääkseen ne muistissa kirjoittamista varten. Mutta kuuromykkät muulla kokouksissaan täydentäkööt sen mikä tästä puuttuu!

Herra Sundberg lausui että vuokrat kaupungissa ovat kalliita, ja niitä vuosittain maksaassa kertyy suuri summa, eikä mitään saa omakseen. Ja sensijaan hankittaisiin oma koti, voisi, ottaa lainan, ja maksaa vähitellen takaisin, aivan kuin maksaisi vuokria. Siten tulee koti vähitellen omaksi. Tähän vaaditaan harkintaa ja rohkeutta.

Hra Aulanko ilmoitti yhtyvänsä edellisiin puhujiin. Neiti Nyström piti pitemmän puheen. Pääasiassa se kävi samaan suuntaan kuin »Koti» kirjoituksessa, ja osaksi myöskin edellämainitussa esitelmässä on sanottu, lienee tarpeetonta sitä tässä esittää. Teroitti mielin ahkeruutta, huolellisuutta, avuliaisuutta, ja kotiharjautta. Mainitsi myöskin lasten kasvatuksesta.

Hra Sundberg mainitsi osakehuoneista. Piti suotavana että kaupungissa asuvat kuuromykkät koettaisivat saada osakehuoneen. Siten saa pysyväisemmän kodin, eikä joudu ikävien poismuuttojen alaiseksi. Säästäväisille ja tarmokkaille kuuromykkille se kyllä on mahdollista.

Puhuja mainitsi sitte esimerkin Helsingistä. Oli kaksi pientä lasta poika ja tyttö. Olivat myöskin olleet lastentarhassa ja siellä he olivat jotakin oppineet. He pyysivät isältään kappaleen perunamaasta. Isä ihmetteli, mitä lapset maapalaselä tekevät, mutta suostui lopulta luovuttamaan heille palan perunamaastaan. Hän halusi nähdä lasten hommat. Lapset ryhtyivät innokkaaseen työhön, muokkasivat maan ja kylvivät siihen 3 markan siemenet, jotka olivat kaupasta ostaneet. Isä tunsii pettyneensä kun huomasi, että lapset olivat kylväneet vain kukkia. Mutta lapset sanoivat: Odottakaa! Saattepa nähdä! Kun lasten kukat olivat kasvaneet, ryhtyivät he myymään niitä kaupungilla 1 markasta nippu. Ansaitsivat päivittäin 30 mk. kumpikin ja koko kevään ajan yhteensä 500—600 mk. Näin olivat 13—15 vuotiaat lapset 3 markan pääomalla ahkeran työn kautta ansainneet sievosen summan. Tämä oli valaiseva esimerkki siitä mitä rohkealla päättäväsyydellä ja utteruudella voidaan aikaansaada.

Rouva Blomberg piti onnellisempänä saada oman kotinsa maalle järven rannalle. Mainitsi kaupungin huonosta ilmasta ja myöhään jatkuvasta kahvila-elämästä, joka lopulta pilaa terveyden ja elämän ilon.

Rva Aulanko teroitti mielin säästäväisyyden tärkeyttä. Ken nuorena ei ole ymmärtänyt säästää, hän saa vanhana sitä katua. Kehoitti muistamaan kouluksa saadut opit ja neuvot elämän suhteen.

Herra Sundberg puhui yksimielisyyden voimasta. Urheilun suhteen hän mainitsi, ettei se kaikissa suhteissa ole hyvä. Sattuu välistä tapaturmia, jolloin ter-

veys, vieläpä elämäkin on mennyttä. Piti tärkeänä terveyden ja voiman säästämistä. Tähän tahtoo allekirjoittanutkin yhtyä, sillä liikainainen urheilu ei tuo mukanaan mitään hyvää. On paljon kuuromykyä, joitten yksipuolisena harrastuksena ja ihanteena on vaan urheilu ja taas urheilu, eikä mitään muuta. Kohutuullisuus sentään kaikessa!

Sekreterare.

Laiska John.

Englantilainen humoreski.

Oli kerran eräs poika, jonka nimi oli John, ja hän asui äitinsä luona pienessä mökissä. He olivat hyvin köyhiä ja vanha nainen ansaitsi elatusta pyykin pesulla, mutta John oli niin laiska, ettei hän tahtonut tehdä työtä ja makasi auringonpaisteessa kuumina aikoina ja istui uunin vieressä talvi-aikoina. Sentähden häntä kutsuttiin »Laiskaksi John'iksi», (engl. kielellä Lazy John). Hänen äitinsä ei voinut saada ollenkaan häntä tekemään työtä. Viimein eräänä päivänä äidin alkaessa keittää puuroa, sanoi hän pojallensa, että nyt hän ajaa Johnin pois kotoa, koska hän ei voi enää elättää häntä, ja että Johnin on aika itse elättää itseensä.

John näki, että äiti oli vakava. Eikä hänkään tahtonut olla kerjäläinen. Siksi John seuraavana aamuna meni eräälle maanviljelijälle koko päiväksi työhön, ansaiten kaksi markkaa. Mutta kotiin päästyään ei hänellä ollut yhtään rahaa, sillä hän hukkasikin rahan hypätessään puron yli. »Sinä, tyhmä poika!, kun kadotit rahasi», sanoi hänen äitinsä. »Sinun olisi pitänyt panna se taskuusi.» »Minä teen sen toisella kerralla», sanoi John.

Tiistaina John meni taas työhön ja sinä päivänä maanviljelijä antoi hänelle ruukun maitoa päivän työstä. John pani sen taskuunsa, mutta se läikkyi maahan jo kauvan ennenkuin hän tuli kotiin. »Hyvän aika», sanoi vanha nainen »Sinun olisi pitänyt kantaa sitä pääsi päällä.» »Minä teen sen toisella kerralla», vastasi John.

Nyt on torstai. Hän oli tehnyt molempina päivinä työtä maanviljelijälle, joka antoi hänelle ison palan voita. Hän pani sen päänsä päälle. — Voitte hyvin kuulla, mitä tapahtui —. »Sinä ajattelimaton», sanoi hänen äitinsä »Sinun olisi pitänyt kantaa sitä huolellisesti kädessäsi.» »Minä teen sen ensikerralla», vastasi John.

John oli väsynyt työstä maanviljelijällä. Silloin oli perjantai ja hän meni leipurille, joka ei tahtonut antaa hänelle työtä, mutta antoi ison kissan. John otti kissan ja alkoi kantaa sitä huolellisesti kädessään. Mutta Pussy (kissan nimi) raappi pahasti, ja hän päästi sen menemään. Kun hän tuli kotiin, sanoi äiti hänelle »mikä narrimainen sinä olet! Sinun olisi pitänyt sitoa se nuoralla ja vetää sitä sillä.» »Minä teen sen toisella kerralla», vastasi John.

On sunnuntai. John meni teurastajalle, joka antoi hänelle lampaan reiden illallista varten. John sitoi sen nuoralla ja veti sitä nuoralla rapaa myöten. Sitten kun hän tuli kotiin, oli se kokonaan pilaantunut eikä se enää kelvannut ruuaksi. Hänen äitinsä oli hyvin suuttunut hänelle. »Sinun olisi pitänyt kantaa sitä olkapäälläsi.» »Minä teen sen toisella kerralla», vastasi John.

Maanantaina John meni mylläriille ja teki työtä hänelle. Mylläri antoi hänelle aasin. Johnille oli sängen vaikea nostaa se olkapäällensä. Ensimmäinen epäonnistui, mutta viimein onnistui ja hän lähti pois hitaasti, sillä aasi oli raskas.

Matkalla hän kulki erään suuren rakennuksen ohi. Hänet huomasi eräs rikas mies, jolla on kaunis tytär. Mutta se tytär on kuuromykyä, ja hän ei koskaan nauranut koko elämässään. Hänen isänsä oli kysynyt neuvoa monelta lääkäriltä, mutta kaikki sanoivat: »Hän voi

joskus kuulla ja puhua kun joku saattaa hänet nauramaan.» — Nyt se tyttö raukka toivottomana istui ikkunan edessä juuri kun Laiska John kulki hitaasti aasi olkapäällään hänen ohitsensa. Tuo näky oli niin kummallinen ja niin naurettava, että Mary (lausuttava: Meeri) puhkesi nauruun ja hetken jälkeen hän oli kykenevä kuulemaan ja puhumaan. Hänen isänsä oli niin ihas-tunut, että hän näytti tyttärensä Laiskalle Johnille, josta tuli sitten rikas ja hieno gentlemanni. He asuivat suoremassa rakennuksessa ja Johnin äiti asui heidän luonsa, eläen tyytyväisesti kuulemaansa asti.

Engl. kielestä suom. L—na W—la.

Vanhojen kuuromykkäin päivä.

Monena vuotena ennen jo on Pyhänmiestenpäivänä pidetty n. s. »vanhojen kuuromykkäin päivää». Silloin ovat maamme kuuromykät koonneet rahaa vanhojen kuuromykkäinaisten kodin hyväksi Hyvinkään Ävikissä. Kuuromykkäin yhdistykset ovat silloin pitäneet iltamia, kuuromykkäinkoulujen opettajat ja yleensä kuuromykkäin ystävät ovat tuona päivänä koonneet rahaa ja lahjoja Ävikin vanhainkodille. Joka vuosi »vanhojen kuuromykkäin päivänä» on saatu hyvät summat rahaa ja muita lahjoja. Tuosta päivästä on tullut oikein kuuromykkäin *uhripäivä*, jolloin terveet, ja työkykyiset kuuromykät ovat uhraneet vanhojen ja heikkojen toveriensa hyväksi lahjojaan.

Taas on pyhänmiesten päivä tulossa. Se on ensi marraskuun 5 p:nä. Toivottavasti k. m. yhdistykset ja k. m. ystävät taas muistavat järjestää rahan- ja lahjojenkeräyksen Ävikin hyväksi.

Tämä kalliina aikana kärsivät kaikki hyväntekeväisyysyhdistykset varojen puutetta. Niin Ävikisakin. Sentähden on erittäin toivottavaa, että Ävikin ystävät taas tänäkin vuonna joka puolella maata toimeenpanevat varojenkeräyksen vanhojen päivänä, marraskuun 5 p:nä, Ävikin hyväksi. Lahjat ovat lähetettävät herra J. Sundbergille, os. Helsinki, Arkadiankatu 12, ja tehdään niistä tili Kuuromykkäin Lehdessä.

Jalkamatka Juantehtaalta Kolille.

»Koli» on tunnettu kai myös useimmille tämän lehden lukijoille, siitä on kirjoitettu monta kertaa lehdissä, matkakuvauksissa y. m. Koli on niin suosittu ja ihailtu paikka, että sinne on joka kesä tuhansia matkustajia suunnannut huvimatkinsa. Jos on vielä niitä tämän lehden lukijoita, jotka eivät tiedä, missä Koli on, ja mikä paikka Koli on, niin kehoitan heitä etsimään sitä Suomen kartasta Joensuun läheltä, Pielisjärven rannalta.

Olen tehnyt Kuopiosta Kolille monta matkaa, sillä Kolilla on vanhempieni koti. Tänä kesänä suoritimme tuon 120 km. pitkän matkan jalkasin sinne.

Kesäkuussa luin Juhani Ahon »Matkakuvia» Siinä oli m. m. kuvaus matkasta Kuopiosta Kaavin kautta Kolille. Silloin heräsi minussa ajatus: jospa minäkin voisin tuon matkan tehdä! Pitemmän ajan asiaa mietittyäni kypsy päätökseni, että koetan mennä jalkasin Kolille. Tuumasta toimeen! Matkatoverikseni lupautui Jussi W., jolla oli aikomus lähteä junassa kotiin, morsiantaan (sisakoani) tapaamaan. Nyt hän luopui siitä mukavasta rau-

tattematkasta ja alkoi ajatella lähteä kanssani, vaikka epäillä, jaksanko minä niin pitkän matkan kävellä.

Henäk. 23 p:n aamulla klo 9 lähdin Tervonsaaresta, isäntäni, opettaja K:sen saattamana moottorilla Päivärintaan, josta kävelin 6 km. kaupunkiin. Klo 2 j. p. p. lähdimme laivassa Karjalankoskelle, josta ajoimme höyryhevolla 3 km. Juantehtaalle. Juantehtaalla tapasimme muutamia kuueroja Kuopiolaisia, jotka olivat siellä huvimatalla. Sieltä lähdimme klo 7 j. p. p. taivaltamaan Kaaville päin ja asteltuamme 16 km. saavuimme Kaavin kirkonkylän majataloon, jonne yöväimme. Seuraava aamu valkeni kirkkaana. Aamiaisen jälkeen läksimme taas matkalle iloisina ja reippaina. Majatalon emäntä pudisti päätään ja arveli matkan kestävän monta päivää. „Vielä mitä. Tiistai iltana olemme perillä“ vastasin ja sanoimme hyvästit.

Matkan varrella näimme heinämiehiä kiireessä työssään. Mitä he mahtoivat ajatella meistä kun tuijottivat uteliaina meihin? Minulla oli valkea leninki, pieni kontti selänsäni ja olin avojaloin. Jussin selässä roikkui reppu ja käsivarressa riippui takkinsa. Asteltuamme 30 km. saavuttiin erääseen majataloon, jossa tilattiin kahvia ja aloimme kysellä isännältä kuinka pitkä matka on Ahmovaaraan. Kuka voisi kuvata hämmästyttämme kun isäntä sanoi, että Juukaan on vielä 65 km ja Ahmovaaraan 75 km! Siis pitää meidän kulkea Juuan kautta Ahmovaaraan. Jussi raapi korvallistaan ja sanoi: „varmaankin et jaksu kävellä niin pitkää matkaa. Jos et pääse perille niin mitä silloin?“ Ajattelin, koska olisimme menneetkin junassa tahi laivassa. Tuli mieleeni se ajatus että kääntymisimme takaisin, mutta silloin naurahdin sille nololle kääntymis-ajatukselle. „Koetan kuitenkin“, sain ja läksimme jatkamaan matkaa, Pian tulimme tienhaaraan, toinen menee Joensuuhun ja käännymme Juukaan päin. Vaan iloinen mieliala ei enää tahtonut palata. Jo taivaalle kerääntyi mustia pilviä, niin että uhkasi tulla kova sade. Kiirehdimme matkaa siinä toivossa, että joutuisimme johonkin mökkiin suojaa hakemaan. Vaan eipäs näkynyt 10 km matkalla yhtäkään rakennusta. Ukkonen jyryi ja salama leimahti ja rupesi sataa tihuuttelemaan, niin että jäimme seisomaan maantielle sateenvarjon alle. Puun alle ei saattanut ukkosen aikana mennä. Jonkun ajan kuluttua sade lakkasi ja tuli kirkas ilma ja pilvet hälvenivät. Iloinen mieliala palautui ja nauroimme jälleen. Kävelimme vielä muutaman kilometrin ja sitte menimme erääseen taloon, jossa söimme. Talonväki oli niin ystävällistä, että antoi ihmeeksemme kättä meille, tuntumatomille matkailijoille. Sitte läksimme taas taivaltamaan. Jalkojani rupesi väsyttämään, niin että kävelin ei enää oikein reippaasti luistanut. Sitten vielä poikkiesin Niinivaaran majataloon kysymään, onko matka todella vielä niin pitkä. Isäntä alkoi avuliaana selittää matkaa, että on vielä 40 km Juukaan. Meitä huvitti kun hän kysyi taidammeko venäjän kieltä; luuli meitä Vienan karjalan paikolaisiksi, eikä saattanut arvata meitä kuueroiksi, vaan äänemme outoudesta päättivät meitä ulkolaisiksi. Kävelimme vielä 6 km ja silloin astuimme rajan yli Juuan pitäjään. Illalla klo 1/8 tulimme pieneen kylään. Ah, tuossa tuprusi savua saunasta! Silloin alkoi mieleni tehdä kovin saunaan, löylyttämään väsyneitä jalkojani. Ebdorin Jussille, että jäisimme sinne yöksi jotta pääsisin saunaan. Menimme siihen mökkiin, vaan emäntä vähän säikähti ja sanoi, ettei sovi tänne. Sain kiireesti hyvästit ja riensin ulos. Emäntä kuitenkin malttoi mielensä ja kutsui meidät, vaan emme viitsineet kääntyä takaisin. No, vielä piti meidän astua 18 km. seuraavaan majataloon. Jalkani alkoivat tulla yhä kipeämmiksi ja kävely vaikeammaksi. Kadehdin Jussia, joka käveli yhtä reippaana kuin ennen. „Niin, olen harjoitellut paljon ja siksi olen tottunut“, vastasi hän. Ennen en ymmärtänyt urheilun arvoa vaan olen oppinut antamaan arvoa urheilulle. Kuitenkin matkan varrella vielä jaksosimme puhua leikkiäkin ja ylläpitää iloista mielialaa. Jo hämärti ja käveleminen tuli minulle vaikeaksi vaan koetin päästä eteenpäin; majatalo oli päämäärämme. Klo

11 j. p. p. tulimme vihdoin majataloon. Siellä pyysin kylmää vettä ja pistin jalkani siihen. Ja ryyppätyämme kuumat kahvit aloimme lämmitä. Menimme vuoteisiimme. Pian olimme unten mailla. Aamulla klo 5 heräsin ja nousin vuoteestani. Jumalan kiitos, jalkani eivät oleetkaan niin kipeät kuin pelkäsin, vain jäykät olivat. Aloin kävellä muutaman kierroksen ympäri huonetta kunnes jäykkyys väheni. Jussi heräsi ja nousi reippaana. Sanoi voimistelleensa kovasti ennen kuin meni nukkumaan ja siksi tuntui nyt virkeältä ja hyvältä. Kun emäntä toi kahvia sisälle niin aloimme kysellä kuinka pitkä matka on vielä Juuan kirkonkylään ja Kolille. Saimme tietää että Juuan kirkolle on vain 11 km ja Kolille 5—6 peninkulmaa. „Ab, Koli on vielä sittenkin kaukana“. Mutta emäntä kun kertoi laivan lähtevän Juuasta seuraavana aamuna Kolille, niin päätimme kävellä Juukaan asti ja sitte matkustaa laivassa. Aamiaisen jälkeen läksimme jatkamaan matkaamme. Oli niin ihana ja poutainen heinäpäivä. Joka paikassa neinämiehet olivat ahkerassa työssä; olihan kaunis päivä heille niin kuin armon päivä, sillä tavallisesti satoi usein vettä, niin että oli vaikea saada heinät kuivatuiksi. —

Juukaan saavuimme keskipäivän aikaan. Pieni kirkonkylä. Jopa tuossa on „Elanto“ kahvila. Jussin kehoituksesta käännymme sinne päin, ja silloin ihme ja iloinen yllätys: tiellä tuli meitä vastaan isäni joka oli yhtä paljon hämmästyntynyt minun tulostani. Käännymme isän kanssa isän kortteeriin, jossa saimme vähän levätä, juoda ja syödä. Isältä saimme tietää, että laiva lähtee vasta seuraavana yönä klo 2. Maanteitse olisi kotiin 40 km, mutta välillä, 25 km Juuasta, asuu veljeni kauppaohitajana. Hetken tuumittuamme päätimme lähteä jalkasin kotiin asti, emme viitsineet jäädä koko päiväksi sinne. Isä saattoi meitä vähän matkaa ja kääntyi työmaalleen. „Koli on lähellä“, se ajatus piti meitä iloisessa mielen-tilassa. Mitähän kotona mahtanevat sanoa? En ollut ilmoittanut mitään tulostani kotiin. Käveltyämme 18 km, tulimme Nunnanlahteen, jossa oli isonlainen tehdas. Siellä valmistetaan hautakiviä, jalkakiviä y.m. ja vuoris-tossa näkyi louhimoja. Rupesi satamaan vettä, vaan siitä huolimatta jatkoimme rauhallisesti matkaa. Jalkani taas tulivat kipeiksi vaan kuitenkin kävelin vaan eteenpäin. Klo 7 i. p. tulimme Ahmovaaran kievariin, josta vähän matkan päässä oli osuuskauppa. Sinne me menimme ja oli hauska nähdä veljeni hämmästyystä. Ensin luuli meidän tulevan kotoa, vaan sanoimme „terveisiä Kuopiosta, olemme nyt matkalla kotiin“. Jussi tahtoi jo lähteä kotiin, vaan veljeni esteli siitä ja sitäpaitsi kun olin väsynyt niin jäimme yöksi veljeni luo. — Aamulla kirkkaan sään vallitessa läksimme matkalle. Pian käännymme toiselle tielle, Koliin päin. Siis ei ole enää kuin 14 km kotiin. Käveltyämme 5—6 km tuli nuoren veljeni meitä vastaan. Siis isä oli sillä välin soittanut ja ilmoittanut kotiin tulostamme ja kotoa lähetivät Oiva-veljen meitä vastaan. Oli todella hauska saada uusi matkatoveri, ja iloisessa supatuksessa unohtuivat kipuni. Astuimme Koli-vaarojen alitse kotiinpäin. Tuon korkean vaaran päällä näkyi valkoinen huvila ja tumma metsä huvilan ympärillä. Koliita kävelimme vielä 2 km ja sitten veneellä menimme toista km ja sitte 1 km kävelimme kunnes tulimme kotipihaan. Iloisessa tapaamisessa ja rakkaan kotijoukon jälleen näkemisessä unhoitimme matkan vaivat. Sittenkin pääsimme onnellisesti perille kotiin. Se ajatus, että olen sentään voinut kävellä 120 km, pautti rintaani, niin että ajattelin: ah, mitähän kuopiolaiset toverit sanoisivat siitä, kun ei yksikään heistä uskonut että pääsisin perille jalan. Heti paikalla sauna lämmitettiin ja kovassa löylyssä jalkojeni jäykkyys alkoi sulaa, ja parin päivän perästä olin taas terve kuten ennenkin.

Kyllähän se jalkamatka oli meille niin kuin huvimatka. Kehoitin kuuromyökkiiä tekemään pitkiä kävelymatkoja jos vaan heillä olisi aikaa. Kyllä se kannattaa hyvin, se on samalla urheilua.

Stiina M:nen.

Viittomakieli kuuromyökkäinkoulussa.

(Tämännimisen kirjoituksen on kirjoittanut Mannan k. m. koulun johtaja Prawitz Tukholmassa »Pohjoismaiden kuuromyökkäin koulujen lehteen». Tästä kirjoituksesta suomennamme vapaasti mukaillen pääosat suomalaisten kuuromyökkäin luettavaksi. Viime aikoina on tuo vanha kysymys puhekielestä ja viittomakielestä taas uudella voimalla tullut keskustelunalaiseksi k. m. opettajain kesken, heidän koukousissaan ja lehdistään. Ruotsin, Tanskan ja Saksan kuuromyökät itse ovat nim. ruvenneet taas vaatimaan, että viittomakieltä pitäisi ruveta käyttämään puhekouluissakin. Tämän johdosta on esim. kuuromyökkäin pappi, pastori Jörgensén Köpenhaminassa kirjoittanut kirjoituksen, jossa hän puolustaa viittomakieltä ja ehdottaa, että sillä kielellä pitäisi osaksi opettaa kouluissa. Nyt saamme lukea, mitä vanha, kokenut johtaja Prawitz tästä asiasta ajattelee).

On kulunut jo monta vuotta siitä, kun k. m. koulujen opettajat kiihkeästi väittelivät keskenään viittomakielen käyttämisestä k. m. kouluissa. Siinä väittelystä pääsivät voitolle ne opettajat, jotka vaativat, etteivät oppilaat saa yhtään viitata oppitunnilla koulussa eikä koulun ulkopuolellakaan. Muutamat pnheopetuksen intoilijat vaativat, että opettajain pitäisi pitää kädet taskuissaan opettaessaan, etteivät vaan viittaisi. He kielsivät jyrkästi oppilaitakin viittaamasta keskenään. He vastustivat viittaamista niin paljon, että pitivät vääryytenä jos joku k. m. opettaja opetteli viittomia. Ja muutamat opettajat olivat oikein ylpeät siitä, etteivät osanneet yhtään viittausta.

Mutta kuuromyökät itse ovat ruvenneet valittamaan, että he joutuvat kärsimään kun viittomakieltä noin halveksitaan. He eivät ole voineet panna yhteistä ankaraa vastalauseita tuollaista viittomien halveksimista vastaan sentähden, että he eivät oikein osaa kirjoittaa eikä puhua tämän asian puolesta. Mutta usein he kuitenkin ovat koettaneet lausua ajatuksensa tästä. Jo yli 30 vuotta sitten lähettivät esim. Saksan kuuromyökät hallitukselle yhteisen pyynnön, että viittomakieli taas otettaisiin takaisin k. m. kouluihin. Hallitus hylkäsi kuuromyökkäin pyynnön kysytyään ensin neuvoa k. m. koulujen johtajilta ja opettajilta. V. 1900 arvostelivat Ruotsin kuuromyökät ankarasti omassa K. m. lehdestään Ruotsin k. m. kouluja siitä, ettei niissä opeteta viittaamaan. Saman K. m. lehden toisessa numerossa tänä vuonna kirjoitetaan taas tästä asiasta ja iloitaan siitä, että Saksan kuuromyökät ovat uudestaan ruvenneet vaatimaan viittomakieltä k. m. puhekouluihin. He uskovat, että kuuromyökät viittomakielellä oppisivat paljon enemmän kuin nykyään.

(Jatk.)

URHEILUOSASTO

Urheilu-uutisia ulkomailta.

Kesällä Tukholmasta ja Berliinistä on lähetetty kutsukirjeitä meille, mutta rahojen vähyden takia ei voitu lähettää suomalaisia edustajia urheilukilpailuihin. Olemme tietysti uteliaita seuraamaan miten ulkolaiset k.m:t ovat menestyneet siellä.

Urheiluseura »Hephata» on järjestänyt 30 vuotisen olemassaolonsa johdosta riemujuhlakilpailut viime elokuun 27—28 p:nä Tukholman Stadionissa, jossa kilpaili m. m. 5 saksalaista ja 2 norjalaista osanottajaa. Tulokset:

Tulokset: 100 m juoksu: Fernow, Berlin, 11,8. — Viestinjuoksu 4 × 100 m: Berlin 51,6. — 1,500 m juoksu: Reinicke, Berlin, 4,45,3. — Viestinjuoksu 1,500 m: Berlin, 4,07,3. — 5,000 m juoksu: Larsson, Uppsala, 18,06,3. — Kuulantyöntö: Fernow, Berlin, 9,31. — Keihäänheitto: Söderberg, Hephata, 38,44. — Kiekonheitto: Fernow, Hephata 25,19. — Korkeushyppy: Håkansson, Göteborg 1,60. — Pituushyppy: Svensson, Göteborg 5,49.

Kansainväliset k.m:n urheilukilpailut pidettiin Berliinissä syysk. 2—3 p. Tulokset olivat:

100 m juoksu: Fernow, Berlin, 12,1. — 400 m juoksu: Kraemer, 57,4. — 1,500 m juoksu: Reimicke, Berlin 4,39,9. — 5,000 m juoksu: Umbach, Leipzig, 17,55,4. — 50 m juoksu naisille: Schmel, Berlin, 7,04. — Kuulantyöntö: Rasmussen, Kööpenhamina, 8,50. — Keihäänheitto: Lobinger, Nürnberg, 34,33. — Kiekonheitto: Hansen, Kööpenhamina, 25,23. — Korkeushyppy: Håkansson, Göteborg, 1,45. — Pituushyppy: Svensson, Göteborg, 5,06. — Seiväshyppy: Keinell, Göteborg, 2,50.

K:m kilpailija kunnostautunut Keski-Suomen piirin vapaaurheilu-mestaruuskilpailuissa, jotka olivat järjestäneet syysk. 9—10 p:ksi Jyväskylään »Kisa-Toverit»-seura. Pituushyppäessä sai III palk. Toivo Helminen, 569. — 800 m juoksu: II. Helminen, 2,10. — Jollei Helminen olisi ottanut osaa pituushyppykilpailuun, olisi mestari todennäköisesti päässyt hyvin vähällä, 1,500 juoksu: 4) Helminen, 4,34,1. Ankara kilpaili. — 3,000 m estejuoksu: III. Helminen 12,13,0. Vesihauta oli kilpailijoille suurena esteenä, väliin olivat he kaulaa myöten vedessä. Parhaiten selvisi siitä pituushyppääjä Helminen.

Esitelmäpäivät ja piirikokous Turussa.

Turun k. m. yhdistys oli järjestänyt piirikokouksen ja esitelmäpäivät syysk. 16, 17 ja 18 p:nä Turun ympäristön kuuromyökkäin. Tilaisuuteen oli kokoontunut kuuromyökkäin paljon, liki 120, Turusta, jopa kauempaa. Kokous oli erittäin onnistunut ja tarjottiin osanottajille siellä paljon uutta oppimista. — Esitelmiä pitivät seuraavat henkilöt: opettajatar Anna Nyström esitti matkakuvauksen viime kesänä tekemältään esitelmämatkalta Turun lähiseutujen kuuromyökkäin luok. Johtaja E. J. Pesonen esitelmöi Abraham Argillanderista (synt. 25. 9. 1722), pohjolan ensimmäisestä kuuromyökkäin opettajasta, jonka 200-vuotismuistoa nyt vietetään. Opettaja J. K. Palomaa esitelmöi Kieltolain nykyisestä asemasta, sekä Naantalien kaupungin historiasta. Pastori K. A. Nyman piti esitelmän David Livingstonesta (lähetyssaarnaaja ja löytöretkeilijä). Pastori Nyman piti myös jumalanpalveluksen kuuromyökkäin Naantalien vanhassa kirkossa. Pastori H. Nyberg esitelmöi Ison Vihan ajoista Suomessa sekä kertoi matkamuistelmia Virossa ja sen kuuromyökkäin. Olihan tässä siis paljon hyö-

dyllistä ja huvittavaa »kuultavaa» osanottajille. Esitelmät pidettiin k. m. yhdistyksen huoneustossa sekä puhe- että viittomakielellä. Lauantaina 16 p:nä suoritettiin myös urheilukilpailut, joista varmaan selostus aikoinaan tulee lehtemme urheiluosastoon. Kokouksen puheenjohtajana toimi opettaja J. K. Palomaa, joka kokouksen alussa ja lopussa piti myös kauniita puheita osanottajille huomauttaen heille tiedon ja opin hankkimisen tarpeellisuudesta. — Kokouksessa oli myös läsnä vanha k. m. opettajatar nti Lovisa Sahlberg, joka vielä 82 vuotiaana rakkaudella tahtoo seurata kuuromyökkien harrastuksia. Myöskin opettajatar Helena Arrhenius oli tervehtimässä kokouksen osanottajia.

Sunnuntaina 17 p:nä tehtiin onnistunut laivamatka Naantaliin ja tasavallan presidentin kesäasunnolle, kauneudesta kuuluisaan Kultarantaan. Laiva kuljetti osanottajia kauniita meren vesii pitkin Naantaliin. Katseltiin kaikki sen nähtävyydet ja kokoonnuttiin sen juhlallisen kauniiseen kirkkoon, missä pastori Nymanin vakava saarna kohotti kuuromyökkäin ajatukset ijäisyyttä kohti. Naantalista mentiin merenlahden yli läheiseen Kultarannan huvilaan. Sen vartija ja puutarhuri johti kuuromyökkiiä katselemaan huvilan kaunista puistoa, kasvihuoneita, puutarhaistutuksia, kukkamaita, suihkukaivoja, kuvapatsaita, näköaloja j. n. e. Kolme kuuromyökkävalokuvaajaa oli koko ajan kovassa työssä ottaen lukemattomia kuvia tästä iloisesta seurueesta, jonka vertaista ei Kultarannassa ennen ole käynyt. Huvilalinnan sisään ei meitä toki laskettu, mutta uteliaimmat voivat matalista ikkunoista kurkistaa sisään ja nähdä mitä ihanouksia siellä oli. Tämä huvimatka oli erittäin virkistävä ja onnistunut.

Piirikokous päättyi 18 p:n illalla. Osanottajat tuntevat syvästi kiittollisuutta Turun k. m:n yhdistystä ja varsinkin herroja J. K. Palomaa ja Elias Savisaarta kohtaan, jotka olivat järjestäneet nämä esitelmäpäivät ja paljon vaivaa nähneet niitten takia. Kiitos heille!

Kuvia näiltä esitelmäpäiviltä aiotaan painaa »Kuuromyökkäin Joululehteen».

Uusi kotiopintokirjanen kuuromyökkille.

Syksy on käsissä. Kesän jälkeen alkavat maamme k. m. yhdistykset taas työnsä. Usein valittavat k. m. yhdistysten johtajat, että on vaikeaa saada ohjelmaa yhdistyksille. Pidetään kyllä kokouksia, joissa keskustellaan yhtä ja toista. Mutta ei ole mitään sellaista tehtävää, joka todella antaisi työtä, antaisi tietoja ja uutta oppimista k. m. yhdistysten jäsenille.

Kotiopinnot on yksi sopiva työmuoto k. m. yhdistyksissäkin. Lukutaitoisille k. m. yhdistysten jäsenille annetaan joku sopiva, helppo kirja kotona luettavaksi. Kun kirja on luettu muutamia viikkoja, niin pidetään *tutkinto*. Tutkinnon pitää k. m. matkapappi, joku k. m. koulunopettaja, tahi muu sopiva k. m:n henkistä tilaa tunteva henkilö. Tutkinnossa antaa tutkija monia kysymyksiä k. m:lle vastattaviksi luetun kirjan johdosta. K. m. kirjoittavat vastaukset paperille. Pieniä palkintoja (kirjoja) annetaan niille, jotka parhaiten osasivat kirjoittaa vastaukset.

Ei ole ollut monta sopivaa kotiopintokirjaa, sillä kirjoissa tavallisesti on vaikeata kieltä, jota kaikki k. m. eivät ymmärrä. Ennen on käytetty kotiopintokirjana esim. »*Keuhkotauti*» nimistä, past. H. Nybergin kirjoittamaa kirjaa. Nyt on painosta ilmestynyt taas uusi sopiva kotiopintokirjanen, nim.: »*Juhana Wilhelm Snellmanin elämä*», jonka k. m. varten on kirjoittanut past. H. Nyberg. Kirjanen on koetettu sovitaa helppoon muotoon, niin että k. m. sitä ymmärtäisivät. Siinä kerrotaan suuren Suomen miehen Snellmanin elämästä ja työstä. Mutta samalla on se kuvaus koko Snellmanin aikakaudesta, niin että k. m:t voivat lukea minkälaiset

olot Suomessa olivat siihen aikaan. Tästä kirjasta voi siis oppia palasen Suomen historiaa. Nyt pitää siis k. m. yhdistyksissä panna kotiopinnot käymään. Oppikirjaksi sopii koettaa ottaa tämä Snellmanin elämä. Se ei ole kallis. Se maksaa vain 1 mk. Sitä voivat k. m. yhdistysten puheenjohtajat tilata Helsingistä *Kuuromyökkäin Liitolta*, os. *Johanneksentie 4*. Yksityiset k. m. saavat myös sitä tilata samasta paikasta, mutta heidän pitää liittää postimaksuksi 30 p.

Kirjanen on painettu Suomen Kuuromyökkäin Liiton kustannuksella.

Työpäivistä ennen, nyt ja vastedes.

Maailma ei mene takaperin, ei koskaan. Eikä sen sovikaan mennä. Sillä, jos se kulkee takaperin, niin silloin kulkevat ihmiset, eläimet, junat, laivat ja kaikki elävät ja kuolleet olennot takaperin. Sen ei siis sovi mennä taaksepäin, muuten se olisi yhtä kaunis näky kuin jos isä tulisi työstä kotiin selkä edellä. Taikka jos joku kävelisi maantiellä takaperin ja eteensä tuleva kivi tai vesikuoppa antaisi hänen tehdä kauniin kuperkeikan niin, että jämtisti vain koivet pystyssä pysyvät. Vaikka maailma nykyään menee eteenpäin, niin tekee se kuitenkin kauniita kuperkeikkoja. Nähtävästi siitä, että se pitää kiirettä ja tukalaa on todellakin olla kiireessä. Me nykyajan ihmiset olemme sellaisia häthätäläisiä, ettemme kerkiä ajattelemaan muuta, kuin että pitää juosta eteenpäin minkä kypälistä pääsemme. Ajattelemmekin vain missä on mukavin elämä, mistä saa hauskin hovitusta ja mistä saa rahaa oikein vuotamalla. Jokainen huutaa: rahaa, rahaa! Vastaus kuuluu: hahaa, suusi kiinni!

Kun elämä on tällainen 20:nen vuosisadan alkupuolella, niin millistä se mahtaa olla sen loppupuolella.?

Mutta menkäämme nyt pikimmiten vuosikymmeniä tai -satoja taaksepäin, ei kävelemällä vaan ajatuksilla. Mikä huimaava erilaisuus siellä pistää silmäämme! Näemme suuria viljelemättömiä niittyjä ja pieniä peltoilkuja. Näemme lapsia, nuoria miehiä, vanhuksia ja naisia voimakkaasti heiluttavan raskasta kuokkaa. He eivät seisso eivätkä istu. Kuokat heiluvat, Valtava savupilvi kiemurtelee kohti taivasta. Työt kestävät auringon noususta auringon laskuun keskikesällä. Kuuluu ikuisten honkien huminat. Metsissä kasvaa toistaan toistaan mukkeampia, jättiläiskokoisia puita. Ihmiset ovat tyytyväisiä. He ovat terveitä ja elinvoimaisia. He eivät ajattele muita asioita kuin rakkaita lapsiaan, jotka tulevaisuudessa heitä vanhoina elättävät. Moni nuori isä tekee työtä melkein yli-inhimillisesti saadakseen jättää kotiinnsa pysyvät jäljet, ennenkuin tulee vanhaksi. Kaikki ovat puetut pellavista tehtyihin pukuihin, jotka ovat kotona valmistetut hamasta siemenestä valmiiseen pukuun asti. Heillä on myös pyhävaatteet, nekin kotona valmistetut, harmaasta ja tummasta sarasta. He käyvät jok'ikinen pyhä kirkossa, jonne on matkaa peninkulmia. Susia ja karhuja vilisee metsässä. Osa pedoista pakenee toisten saadessa ankan, kuolettavan nuijaniskun. Tulee syksy. Kello lähenee kahta yöllä. Noustaan oravan nopeudella ylös. Pian kuuluu riihestä ja saunasta taa-jaa hakausta: pellavia loukutetaan. Aamukahvi ilmestyy työpaikalle. Klo 7 ahmitaan suuruspöytä puhtaaksi. Työhön! Puolen minuutin kahviloma ja taas työhön. Tätä menoa jatkuu iltamyöhään, jolloin työn onnellinen loppuun suoritus päättyy. Kohta alkaa ilonpito: naiset kahvikuppien kimpussa ja miehet nauttivat miestä väkevämpää. Eikä seuraava päivä suinkaan ole loikoilemisella kulutettu. »*Työhön*» on silloinkin jokaisen kunniانا. —

Minkälaista on meidän päivinämme? Tähän kysymykseen löytää tuhansia vastauksia. Valitsen vain muutamia. Ensiksikin on meillä 8 tunnin työpäivälaki.

Tämä laki käskää ihmisiä keskellä tulistakin työtä seisahtumaan ja katsomaan kelloa eikä hetki jo lyö. Ja kun se lyö, niin tapahtuu hauskaa: räätälinkisälli keskeyttää viimeisen napin kiinnineulomisen seuraavaksi päiväksi, seppä viskaa ahjosta juuri nostetun tulipunaisen rautakangen joen rantaan jäähtymään, kun sällinsä oli puikkinut tihensä. Hiilet menivät hukkaan ja takomatta jäi tylsä kanki.

Sillä tavalla!

Ihmeellinen laki, joka kieltää tekemästä työtä enempää kuin 6—8 tuntia päivässä! Sanomattakin on selvää, että tämä on ajan tuhlausta. En usko, että työtä-tekijäiset olisivat niin väsyneitä, etteiväi jaksaisi kauemmin työskennellä. Sitä todistaa sekin, että he illoin ja öisin hyppivät ja maleksivat.

Mutta ei tämä kyllyksi. Vast'edes tulee parempi aika, josta kuuromykkätkin ovat innokkaasti puhuneet. Tulee nimittäin 4 tunnin työpäiviä. 8 tuntia tuntuu jo liian pitkältä ja rasittavalta. Maalaiset odottavat myös tätä uutta ihanneaikaa kun heidän vieläkin täytyy puskia turpeita keskimäärin 12 tuntia. Vastedes saadaan istua ihmeellisen teräshevosen selkään ja yhdellä sormenliikkeellä saada se vetämään tusina äkeitä ja auroja perässään. Se olisi niin kevyttä työtä, ettei tarvitsisi ponnistella ollelkaan, vielä vähemmän edes liikuttaa jäseniään. Ja siinä työ sujuu niin nopeasti, että riittää jo 4 tunnin työpäivä. Todellakin ihana aika! Esimerkiksi, jos 4 tunnin työpäivinä nousemme ylös esi-isien tapaan klo 2 aamuyöllä, niin loppuu työ jo klo 6 aamulla. Jälle jää siis 20 tunnin lepoaika — *istumisesta*. Mihän käytettäisiin tämä lepoaika? Se tuntuisi liian pitkältä. Odotaisimme, että Ajanherra tekisi yönkin 4 tuntiseksi. Jos ei sitä tule, niin täytyisi meidän kuluttaa tyhjä aika loikoilemiseen, romaanien lukemiseen, huvitteluun ja moneen muuhun hyödylliseen tilaisuuteen. Ei siinä muu auta.

Maailma ei mene takaperin; se vie aika vauhtia eteenpäin ja me sen mukana. Kerrankin, jos ollaan jo 4 tunnin työpäivien ihanassa paraatississa, tullaan huomaamaan ja kokemaan, että 4 tuntia on kovin pitkä ja rasittava aika. Ruvetaan vaatimaan 2 tunnin työpäiviä. Se saadaan suuremmista vaikeuksista. Ja se tulee olemaan niin ihmeellinen aika. Silloin tehdään työtä 2 tuntia päivässä. Nämä 2 tuntia ovat ruokailutunteja, yksi tunti aamupäivällä ja yksi iltapäivällä. Heidän ei tarvitse tehdä muuta työtä, sillä kalut ja koneet, silmäneulasta traktoriin asti menevät itsestään työhön. Koneet tekevät kaiken työn aivan itse. Silloin varmaan jokainen ihminen laulaa: Oi, suloista toki elämää!

Mutta ihmisten ylenpalttinen onni ei silloin rajoitu yksinomaan maapalloon. Se ulottuu myös muihin palloihin kuten: kuuhun, Marsiin y.m. Kuun ja maan välillä säännöllinen ilmalaivayhteys. Joka päivä luetaan kodeissa omalla radiokoneella, — sanomalehdet ovat muinaismuistoja —, mitä kuusta ja Marsista kuuluu.

Ja lopuksi, — tämä taitaa olla maailmanlopun merkkinä —, tulevat ruokailutunnitkin liian pitkiksi ja rasittaviksi. Vaaditaan puolen tunnin työpäivää. Tulos on loistava: $\frac{1}{4}$ tuntia aamulla ja $\frac{1}{4}$ illalla työtä. Eikä maailma takaperin mene. Ruoka keitetään kuumeisella kiireellä. Laki määrää keittämisen $7\frac{1}{2}$ ja syömiseen $7\frac{1}{2}$ minuutiksi. Silloin ärjyvät isännät emännille: Ja emännät isännille: syö pian nyt!

Eikä maailma takaperin mene — — —

Loimaan Lollo.

Tietoja Kotimaasta.

Esielmäpäivät pidetään Jyväskylän k.m. koululla Keski-Suomen kuuromykkäille lokakuun 28, 29 ja 30 p:nä. Useat kuuromykkäin opettajat ovat luvanneet pitää esitelmiä eri aloilta.

Jumalanpalvelus kuuromykkäille pidetään Pieksämäellä lokak. 26 p:nä. Kokoonnutaan aamulla Nikkarilassa.

Oppilasluku Suomen kuuromykkäinkouluissa. *Kuopion* k.m. koulussa on nyt 74 poikaa ja 62 tyttöä, yhteensä 136 oppilasta. *Oulun* k.m. koulussa on 86 oppilasta. *Jyväskylän* k.m. koulussa on 47 poikaa ja 24 tyttöä, yhteensä 71 oppilasta. *Mikkelin* k.m. koulussa on 41 poikaa ja 16 tyttöä, yhteensä 57 oppilasta. *Porvoon* k.m. koulussa on 50 oppilasta. *Turun* k.m. koulussa on 101 ja *Pietarsaaren* k.m. koulussa 11 oppilasta. Suomessa on siis yhteensä 512 kouluakäypää kuuromykkää.

Tampereen ja ympäristön kuuromykkät kokoontuvat jumalanpalveluksiin lauantaina ja sunnuntaina marraskuun 4 ja 5 p., eli Pyhänmiesten päivänä. Kokoukset alkavat lauantai-iltana kello 6. Kokouspaikasta saavat maalta tulevat k.m. tietää Tampereella tovereiltaan.

Riihimäellä pidetään k.m. kokous ja jumalanpalvelus sunnuntaina marrask. 19 p:nä kello 12 päivällä. Kokoonnutaan kirkkoon heti kuulevain jumalanpalveluksen jälkeen.

KUUROMYKKÄIN JOULU

v. 1922

ilmestyy taas tänäkin vuonna rikas-sisältöisenä ja kuvitettuna, saman hintaisena kuin ennenkuin. M. m. on Viron k.m. koulun johtaja W. Univer luvannut kirjoittaa siihen kertomuksen Viron k.m. koulusta. Asiamiehet, kuuromykkät! Ruvetkaa ajoissa hankkimaan sille tilaajia niin autatte sillä omaa asiaanne ja teette kuuromykkäin harrastuksia tunnetuiksi laajoille piireille. Kuuromykkäin Joulua koskevissa asioissa on kirjoitettava allekirjoittaneelle

H. Nyberg

Johanneksentie 4, Helsinki.

Uusi kirjanen kuuromykkäille.

J. V. Snellmanin elämä.

Kuuromykkäiä varten kirjoitti H. Nyberg. Kirja on julkaistu Suomen K.m. Liiton julkaisusarjassa n:o 5.

Hinta 1 mk. Saadaan tilata

Kuuromykkäin Liitolta

Helsinki, Johanneksentie 4.

Kihloissa:

Alma Jussila

Emil Hanelius

1918/922.

Ypäjä

Rusko